

De sidste dage

lagttagelser i forbindelse med Johannes' Åbenbaring kapitel 12 og 13.

Det ord, som Gud har åbenbaret i Bibelen, er af evighed ligesom Gud selv, fordi Ordet er Gud. Det var i begyndelsen før tiden og kan derfor ikke indeholdes i menneskelige forestillinger om tid eller sted, og af samme grund synes mange bibelske beretninger og profetier at være springende og usammenhængende.

I Zakarias' Bog kapitel 14 er der et eksempel. De første fem vers beskriver Jerusalems sidste trængsel og frelse, og i vers 6 og 7 står der: "På hin dag skal der ikke være hede eller kulde og frost. Det skal være én eneste dag - HERREN kender den - ikke dag og nat; det skal være lyst ved aftentide." Zakarias beskriver en tilstand, hvor tiden er ophørt, idet dag og nat ikke længere eksisterer, en tilstand i evigheden med nye himle og en ny jord, sådan som det også er beskrevet i Åb.22.

Men læser vi videre i samme kapitel finder vi i vers 12 en beskrivelse af "den plage, som Herren lader ramme alle de folkeslag, som drager i ledning mod Jerusalem: han lader kødet rådne på dem i levende live, øjnene rådner i deres øjenhuler og tungen i deres mund." Umiddelbart forventer vi, at der er en tidsmæssig kronologi. Men det er ikke tilfældet her, for beskrivelsen af, hvordan det vil gå de folk, som Herren samler til angreb på Jerusalem, griber tidsmæssigt tilbage til begyndelsen af kapitlet.

Sådan forholder det sig med mange af profetierne og ikke mindst med Johannes' Åbenbaring. Begivenheder er ikke nødvendigvis skrevet i kronologisk orden, så vi kan opstille køreplaner og tidstabeller. Men ofte indeholder teksten nøgleord, der giver os et indblik i eller en forståelse af det beskrevne, som fx som hos Zakarias, hvor udtrykket "ikke dag og nat" forklarer, at tiden er ophørt og erstattet af evigheden. Der er altså god grund til at være forsigtig med ikke at overfortolke bestemte profetiske tekster, men samtidig være nøjeregnende med tekstens ord for at forstå de nøgleord, der kan åbne teksten.

* * *

Johannes' Åbenbaring består af mange forskellige billeder fra forskellige tider og set i forskelligt perspektiv. Det til trods er der alligevel en vis systematik i bogen, der lidt groft kan opdeles i følgende hovedafsnit:

Kap. 1: Den herliggjorte Frelser.

Kap. 2 – 3: Kristus og menighederne

Kap. 4 – 11: Billeder og syner, der fører frem til afslutningen af denne verdens tidsregning.

”Verdensherredømmet er nu blevet vor Herres og hans Salvedes” og ”din vredes dag er kommet og den tid, da de døde skal dømmes, og lønnen gives dine tjenere” (kap.11:15 + 18).

Kap. 12 - 21: Det samme som i kapitel 4-11, men ud fra en anden synsvinkel. Mens kap. 4-11 har fokus på menigheden og det, der sker i himlen, så beskriver kap. 12-19 i højere grad Satans og det ondes kamp i de sidste dage.

Kap. 21 – 22: Fuldendelsen i herligheden.

* * *

Nedenfor er indholdet i kap. 12 gengivet vers for vers:

- 1 Og et stort tegn viste sig på himmelen: en kvinde med solen som klædebon og månen under sine fødder og en krans af tolv stjerner på sit hoved.
- 2 Og hun var frugtsommelig og skreg i barnsnød og fødselsveer.
- 3 Og et andet tegn viste sig på himmelen; se, der var en stor, ildrød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder.
- 4 Og dens hale fejede en tredjedel af himmelens stjerner væk og kastede dem ned på jorden. Og dragen stod foran kvinden, som skulle føde, for at sluge hendes barn, så snart hun havde født det.
- 5 Og hun fødte et drengebarn, som engang skal vogte alle folkeslag med jernspir; og hendes barn blev borttrykket til Gud og til hans trone.
- 6 Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at man der skulle sørge for hende et tusinde to hundrede og tresindstyve dage
- 7 Og der blev kamp i Himmelen: Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem
- 8 Men de kunne ikke stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen.
- 9 Så blev den store drage nedstyrtet, den gamle slange, som kaldes Djævelen og Satan, hele verdens forfører; han blev nedstyrtet på jorden, og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham.
- 10 Og jeg hørte en høj røst i Himmelen sige: »Fra nu af er frelsen og kraften og Riget vor Guds, og magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore brødres' anklager, som anklagede dem for vor Gud dag og nat.
- 11 Og de har sejret over ham på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord; og de havde ikke deres liv for kært til at gå i døden.
- 12 Glæd jer derfor, I Himle, og I, som bor i dem! Ve jorden og havet! thi Djævelen er kommen ned til jer; hans harme er stor, fordi han ved, hans tid er kort
- 13 Og da dragen så, at den var nedstyrtet til jorden, forfulgte den kvinden, som havde født drengebarnet.

14 Der blev da givet kvinden den store ørns to vinger, for at hun skulle flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor der sørges for hende én tid og to tider og en halv tid, borte fra slangen.

15 Og slangen spyede vand som en flod ud af sin mund efter kvinden for at skylle hende bort med strømmen.

16 Men jorden kom kvinden til hjælp; og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspytet af sin mund.

17 Og dragen vrededes på kvinden og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.

Kapitel 12 er tidsmæssigt og indholdsmæssigt ikke en forlængelse af kap. 11.¹ Det er i stedet indledningen til og baggrund for det, som skal ske i de sidste dage, og som beskrives i de efterfølgende kapitler.

Kapitlet indledes i vers 1 med ordene: "Og et stort tegn viste sig på himmelen", og i vers 3 står der: "Og et andet tegn viste sig på himmelen". Om tegnene siger Johannes, at de "er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, når I tror, skal have livet i hans navn," Joh.20:31. Derfor indeholder denne indledning både et løfte og en advarsel: Et løfte om, at den, som ser tegnet og tager imod det, vil blive styrket i troen på Jesus Kristus, og en advarsel om, at tegnene kan misbruges, hvis de bruges til andet end til at herliggøre Jesu navn.

For begge de her nævnte tegn står der, at de viste sig på himmelen, dvs. at de er åndelige og skal tolkes åndeligt. Tegnene er ikke af jorden og fattes derfor kun af dem, der har øjne at se med – dem, som ejer Guds Ånd.

Lad os se på det første store tegn, der er beskrevet i vers 1,3,5 og 6:

Det er ikke overraskende, at den katolske kirke udlægger det sådan, at kvinden, der føder drengbarnet, er jomfru Maria.

Den evangeliske kirke eller dele deraf opfatter kvinden som den første menighed, klædt i frelsens klæder – i det sande lys og med de tolv apostle som stjerner i krans på hovedet. Begrundelse: Kvinden er Kristi brud, moder til alle hellige. Hun har månen under sine fødder og er derfor hævet over tiden. Hun er i veer, for menigheden fødes med smerte. Og menigheden, hun føder, er givet al magt i Jesus med henvisning til Åb.2:26-28. Og videre: Dragen er romermagten, og de syv hoveder er Roms syv høje, mens de ti horn er Roms 10 provinser.

Det lyder pænt og passer fint sammen med doktrinen om, at jøderne har udspillet deres rolle som Guds folk, og at alle Guds løfter til Israel er overgået til menigheden.

Det er blot ikke sandt, hverken det første eller det sidste.

For det første "Den, der sejrer og til det sidste trofast gør mine gerninger, ham vil jeg give magt over folkeslagene; og 'med jernspir skal han vogte over dem, lige-

---

¹ Kapitel 11 slutter med en beskrivelse af tidens afslutning og evighedens begyndelse. I vers 15 læses: "Verdensherredømmet er nu vor Herres og hans salvedes, og han skal være konge i evighedernes evigheder."

som lerkar sønderslås' ---" Sådan taler Jesus til menigheden i Tyatira om *den* (enkelte), der sejrer. Der er ikke tale om en magt, der er givet menigheden til kollektiv brug, men en løn, som Herren på hin dag vil give *den*, der sejrer og til det sidste gør Herrens gerninger.

For det andet: Sit kald og sine nådegaver fortryder Gud ikke. Derfor er og forbliver Israel Guds udvalgte ejendomsfolk, så længe denne verden består. Dem tilhører Guds løfter og pagterne med Gud, og de kan juridisk set ikke uden videre overføres eller overtages af menigheden. (Læs brevet til hebræerne).

Af sammenhængen fremgår det, at kvinden, der føder drengebarnet, er Israel, og at drengebarnet er Jesus, Guds enbårne Søn. Gud vidner og siger herom: "Du er min Søn, jeg har født dig i dag! Bed mig og jeg giver dig hedningefolk til arv og den vide jord i eje; med jernspir skal du knuse dem og sønderslå dem som en pottemagers kar." Sl.2:7-9. (Se også Åb.19:11+15).

At kvinden er Israel, giver også mening i forbindelse med vers 17, hvor der står om dragen, at den går hen for at føre krig mod de andre af hendes slægt, dem som holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd. Det fremgår direkte af ordvalget, at der her skelnes mellem Israel og de andre af hendes slægt, det vil sige de hedningekristne, der også er udvalgt af Gud til evigt liv, men som i forhold til Israel er fremmede. De er slægtninge, som Gud mod naturens orden har indpodet på det ædle oliventræ, så de af nåde får del i Guds løfter og herligheden. Den sande menigheds kendetegn er, at den holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd i modsætning til Israel, der har forkastet Jesu vidnesbyrd indtil Herren på hin dag åbenbarer sig for dem til omvendelse og frelse. (Se Rom.9:22-28 og 11:11-35).

For selv om Israel i første omgang har forkastet Jesus, så siger Gud om Israel: "Thi din ægtemand er din skaber, hans navn er hærskarers HERRE, din genløser er Israels Hellige, han kaldes al jordens Gud. Som en hustru, der sidder forladt med sorg i sinde, har HERREN kaldt dig. En ungdomsviv, kan hun forstødes? siger din Gud." Es.54:5-7. Og videre lyder det: "Jeg trolover mig med dig for evigt, jeg trolover mig med dig med retfærd og ret, med miskundhed og barmhjertighed; jeg trolover mig med dig i troskab, og du skal kende HERREN." Hos.2:19-20.

Tilbage til vers 2, hvor der står om kvinden, at "hun var frugtsommelig og skreg i barnsnød og fødselsveer." Og netop sådan har Israels historie været lige fra Guds kaldelse af Abraham frem til Jesu fødsel.² Israel ville ikke vide af Guds udvælgelse. De ville være som de andre folk og dyrke andre guder, så Herren i sin kærligheds smerte måtte tugte den udvalgte, for at hun - kvinden med kransen af tolv stjerner på sit hoved kunne føde det drengebarn, der skal vogte alle folkeslag med jernspir.

Om kvinden og drengebarnet står der i vers 1, at det er et stort tegn. Og et tegn er det i sandhed – både kvinden og drengebarnet.

Israel er i dag et tegn, der mere end noget andet åbenbarer, at Gud Herren er den eneste sande Gud. Han har for øjnene af alle folkeslag samlet Israel fra jordens

---

² Det gælder lige fra Sara, der lo, da Herren gav løftet om forjættelsens søn (1.Mos.18:10-12) til Zakarias, der ikke ville tro engelen Gabriels budskab om en søn, der skulle fødes (Luk.1:18-20).

fire hjørner og ført folket tilbage til det land, som han gav Israel, det, som i vers 14 kaldes "sit sted". Men kun de, hvem Ånden gav øjne at se med, kan se tegnet og ved tegnet blive opbygget i troen på Sønnen.

I vers 3 tales om et andet tegn, - en drage, der er ildrød, har syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og for at ingen skal være i tvivl, så beskrives dragen i vers 9 yderligere ved navne som den gamle slange, djævelen, Satan og hele verdens forfører.

Hvordan er Satan et tegn? Og er han det også for de hellige i vor tid?

Til det sidste er svaret et klart ja. Satan er ved hele sin gerning i de sidste dage et tegn, som kun ses af dem, der af Ånden er oplært ved Guds ord. Det gælder ikke mindst Åbenbaringsbogen kapitel 12 og de følgende kapitler, der i billeder beskriver Satans krig mod de hellige, hans kamp for verdensherredømmet og sluttelig hans endelige nederlag til kongernes Konge.

I Åb.13 og Dan.7, finder vi beskrivelser af et dyr, der ligner dragen uden at været det. Dyret beskrives netop ikke som en drage men som et dyr. Og af beskrivelsen fremgår det, at dyret har ti kroner mod dragens 7, og det fremgår, at dragen og dyret er samtidige. Dragen og dyret er altså 2 forskellige væsener på trods af ydre ligheder.

Derimod er dyret, der er beskrevet i Åb.13 og Dan.7, et og samme dyr. Beskrivelsen af deres ydre er sammenfaldende, og der er følgende ligheder i deres adfærd:

- Det blev givet det at tale store og bespottelige ord mod Gud.
- Det blev givet det at føre krig mod de hellige og sejre. Dan.7:21 og Åb.13:7.
- Det ændrer tider og lov. Dan.7:25 og Åb.13:10.

På dommens dag fratages han (dyret) herredømmet, han tilintetgøres og ødelægges for evigt. Dan.7:26 og Åb.19:20

* * *

Lad os kort standse ved Åb.13.10, der beskriver, hvordan dyret ændrer loven. Forståelsen af verset ligger i den sidste sætning: "Her gælder det for de hellige om udholdenhed og tro." Det betyder, at verset indeholder en prøvelse af de hellige – og på en uventet måde. Umiddelbart kan det lyde godt og rigtigt, at den, der vil bringe andre i fangenskab, kommer selv i fangenskab. Men er det rigtigt, at den retfærdige, der ønsker og tilstræber retfærdighed, selv sættes i fængsel? Alligevel er det sådan verset skal forstås. I virkeligheden kender vi allerede nu fra vores hverdag. Et par eksempler:

Det synes som om en politiker gerne må lyve, men det er injurierende og strafbart at kalde ham en løgner.

Imod Guds ord ansætter folkekirken kvindelige præster, og hvis mandlige præster, der er tro mod Guds ord, lader det få konsekvenser i handling, risikerer de i modstrid med Guds ord at blive fyret.

Med andre ord: I de sidste dage, hvor dyret kæmper mod de hellige, vil løgneren få status af sandhed og Guds sandhedsvidner vil blive bragt til tavshed, idet det bli-

ver givet dyret at føre krig mod de hellige og sejre over dem. I sandhed et tegn for de hellige. Et tegn om udholdenhed og tro.

* * *

Vi har nu kort set på to væsener: Dragen, der er Satan, og dyret, der stiger op af havet, og som dragen giver sin kraft og sin trone og stor magt Åb.13:2. Men i kapitel 13 beskrives et tredje dyr, der stiger op af jorden, og som udøver det første dyrs hele magt for dets øjne (v. 11-12).

Hvordan er sammenhængen mellem dragen og de to dyr?

Der er tale om en uheldig treenighed. Satan har altid været en dårlig efterligner. Han vil være som Gud, og derfor optræder han gerne forklædt som den treenige Gud, hvor dragen er Satan, dyret fra havet er antikrist, og det sidste dyr fra jorden er antiånden, der får alle dem, der bor på jorden til at tilbede det første dyr.

Satans højeste mål er, som han selv sagde det til Eva: At blive som Gud. Og det forsøger han i alle måder. Aldrig har syndens mørke fået så meget skin af at være lys som netop nu. Er nogen i tvivl herom, så tænd for fjernsynet eller gå til den stedlige kiosk og bed Herren om øjne til at se med og øren til at høre med.

* * *

Tilbage til Åb.12:4, hvor der står, at dragen fejede en tredjedel af himmelens stjerne væk og kastede dem ned på jorden. Er der tale om lysende stjerner i menigheden, der bliver nedstødte for at de ikke skal hovmode sig, sådan som nogle udlægger det? – Næppe. Det er snarere et billede på de engle, som Satan rev med sig i faldet, og som nu tjener ham her i denne verden.

Videre læser vi i vers 4, at dragen stod foran kvinden for at sluge hendes barn for at forhindre opfyldelsen af Guds profeti om, at kvindens sæd skal knuse slangens hoved (1.Mos.3:15). Dragens forsøg på hindre Guds råd til frelse ser vi gentaget flere gange i evangelierne, og til sidst, når ondskaben har nået sit højeste, synes Satan at nå sit mål. Det skete, da Jesus blev forrådt af en af sine egne og ved hendingers hjælp blev korsfæst på forbandelsens træ i afmagt og menneskelig fornedrelse. Men netop da, hvor det ser ud til at lykkes for Satan, da brydes Dødens og dødsrigets magt endeligt, og slangens hoved knuses med Guddomsvælde, idet Gud ved Jesu blod forliger verden med sig selv og ved blodet på korset udsletter alle menneskers synd og skyld.

Sejren beskrives i vers 5 med så få og enkle ord: "Og hun fødte et drengbarn, som engang skal vogte alle folkeslag med jernspir; og hendes barn blev bortrykket til Gud og til hans trone."

Jesus har sejret, men Ordet siger, at den synlige sejr, hvor vor Herre og Frelser som evighedens herre skal vogte alle folkeslag, ligger ude i fremtiden. Indtil da er Herren bortrykket til Gud og hans trone, hvor han står for Guds ansigt, som talsmand for de troende, som han også går i forbøn for.

Når Åbenbaringen ikke siger mere end de få ord i vers 5 om Jesu frelsergerning, så skyldes det formodentlig, at Åb.12 er et opsummerende kapitel, der giver baggrunden for det, der skal ske efterfølgende. Her beskrives dels Guds handlen med

dragen og dels forholdet mellem dragen og kvinden, der i vers 17 munder ud i, at dragen går bort for at føre krig mod de hellige. Og det er denne krig mod de hellige, der i vid udstrækning beskrives i de efterfølgende kapitler. Derfor er kapitel 12 så vigtig, for den giver os baggrunden for det, der sker i dag og for det som kommer i fremtiden både i samfundet og i menigheden.

Inden vi vender tilbage til Guds åbenbaring af denne baggrund, skal vi kort se på et par steder i Guds ord, hvor dyret beskrives.

Det første sted er Åb.17, hvor vi møder skøgen, der ridder på dyret, der er Antikrist, og som kendetegnes ved syv hoveder og ti horn. Det fremgår af teksten, at både hoveder og horn repræsenterer den verdslige magt i skikkelse af konger, der alle har én og samme tanke, og som stiller deres kraft og magt til dyrets rådighed. Derfor undres vi heller ikke, når statslige sammenslutninger som FN, Nato og EU handler i modstrid med Guds ord og fordrejer sandheden. Det sker alt sammen for at profetien – tegnet på himlen - skal opfyldes. Det er sandt, at hele verden er i den ondes vold, som Johannes skriver i sit første brev 1. Joh.5:19.

Det andet vi bemærker, er skøgen, der synes at være den officielle kirke. Skøgen bæres oppe af dyret, der samtidig hader skøgen, og til slut gør dyret sammen med verdens magthavere det af med hende, for således at fuldbyrde Guds råd uden selv at vide det. (vers 16-17).

Skøgen lever af skøgeløn, og den menighed, der har gjort sig afhængig af verdens økonomiske bidrag i form af midler fra spil og ved skattefradrag mod oplysning af CPR-numre minder om en skøge, der hviler på denne verdens mammon og bæres af antikrist.

Det sidste sted, hvor dyret optræder i Guds ord er i Åb. 19:19-20: "Og jeg så dyret og jordens konger og deres hære samlede for at føre krig mod ham, som red på hesten, og mod hans hær. Og dyret blev grebet og sammen med det den falske profet, som for dets øjne havde gjort tegnene, hvormed han havde forført dem, der tog dyrets mærke på sig, og dem, der tilbad dets billede. De blev begge kastet levende i ildsøen, som brænder med svovl."

Og han, som ridder på hesten hedder Troværdig og Sanddru. Og af hans mund udgik et skarpt sværd, for at han med det skulle slå folkeslagene. Og han skal vogte dem med jernspir.

Han er vor Herre og Frelser, han som med sit blod købte os til Gud. Han kommer snart og har sin løn med sig. Han vil aldrig slippe eller forlade den, som af nåde er født af Gud til det evige liv.

Så meget om tegnene på himmelen.

* * *

Opsummering:

- Kvinden er Israel, der føder drengebarnet Jesus, der er verdens Frelser og Herre, og som engang skal vogte alle folkeslagene med jernspir.
- Dragen er Satan, der forsøger at efterligne Guds treenighed, idet Satan selv er antigud, mens dyret fra havet er antikrist, og dyret fra jorden er antiånden.

- Og vi har kort set på, hvordan den tid vil være, hvor antikrist ændrer tider og lov, så løgnen får status af sandhed, og hvor det bliver givet dyret at føre krig mod de hellige og sejre over dem.

* * *

Ud fra Åb.12 skal vi se på de begivenheder, der fører frem til antikrists rædselsregime og som danner baggrund for den virkelighed, vi lever med i dag.

I vers 7-9 læser vi om en kamp i himlen mellem Mikael og hans engle på den ene side og Satan og hans engle på den anden. Kampens udfald bliver, at Satan og hans engle "ikke kunne stå sig, og der fandtes ikke længere plads for dem i Himmelen. Så blev den store drage nedstyrtet, - - - og hans engle blev nedstyrtet sammen med ham."

Analogt hertil beretter evangelisten Lukas, at Jesus udsender 70 disciple, som ved deres tilbagekomst glæder sig over, at også de onde ånder er dem lydige i Jesu navn. Da siger Jesus: "Jeg så Satan falde ned fra Himmelen som et lyn." Luk.10:17-18.

Hvornår så Jesus det ske? Er det, da disciplene vender tilbage, eller er det på korset, hvor Jesus ved sin død knuser slangens hoved, eller er det en profeti om noget, der skal ske senere?

Jesu udtryk "Jeg så" synes klart at hænge sammen med den glæde, disciplene har oplevet, ved at de i Jesu navn havde magt over de onde ånder. Sammenholder vi det med Åb.12:10-12, finder vi noget tilsvarende: "Glæd jer i Himle, og I, som bor i dem, for nedstyrtet er vore brødres anklager." Der synes at være et klart sammenfald mellem det syn, som Jesus så, og det, som er beskrevet i Åb.12.

Tidsmæssigt sker Satans nedstyrtelse til jorden efter Jesu himmelfart, nemlig efter at drengbarnet er borttrykket til Gud og hans trone.

Sejren over Satan, så han bliver nedstyrtet, skyldes vore brødre, som Satan har anklaget for Gud dag og nat. De har sejret over ham på grund af Lammets blod og på grund af deres vidnesbyrds ord; og de havde ikke deres liv for kært til at gå i døden. Det er en yderligere bekræftelse af, at tidspunktet for Satans nedstyrtelse er efter Jesu himmelfart, for det sker efter at Guds børn – vore brødre - har måttet gå i døden på grund af deres vidnesbyrds ord, som sammen med Lammets blod sejrede over Satan og hans engle.

En sidebemærkning: At vort vidnesbyrd om frelsen i Lammets blod har en sådan kraft i sig, at det sejrer over Satan og hans engle, så de nedstyrttes fra Himmelen, - det er overvældende og alligevel troværdigt, fordi det er Gud, der siger det.

Satan er altså nedstyrtet efter Jesu himmelfart, og efter at mange Guds børn har lidt martyrdøden. Men kan der angives et mere nøjagtigt tidspunkt?

At besvare det spørgsmål forudsætter, at Guds ord giver et konkret svar, og det finder vi ikke. Men vi finder 2 nøglepunkter i teksten, der giver os en indikation af, hvornår det kan være sket:

1. Da dragen er nedstyrtet, forfølger den kvinden, der har født drengbarnet (v.13). Det betyder, at der er en sammenhæng mellem forfølgelsen af jøderne og

Satans nedstyrtelse fra Himlen. Men da jødeforfølgelser stort set altid har fundet sted, må den nævnte forfølgelse være markant og mere omfattende end på noget tidligere tidspunkt.

2. Dragens forfølgelse af kvinden (eller Satans forfølgelse af jøderne) fører til, at kvinden (Israel) bliver givet at flygte ud i ørkenen til sit sted.(v.14). I bibelsk sammenhæng og i forbindelse med jøderne kan "sit sted" kun være landet Israel.

Sammenholdes disse forhold med de historiske begivenheder, så er den systematiske forfølgelse af jøderne kulmineret med nazisternes forsøg på at udrydde dem, - godt hjulpet af de fleste folk i Europa og det tidligere Sovjetunionen. Og i forlængelse af disse forfølgelser blev staten Israel oprettet i 1948.

Der er altså god mening i at antage, at Satan er nedstyrtet umiddelbart før eller samtidig med udbruddet af de store jødeforfølgelser, der ender med staten Israels dannelse. Så langt er vi på sikker grund, for så langt er der overensstemmelse mellem Guds ord og det, som er sket.

Hvis vi skal fastsætte et nærmere tidspunkt, bliver det usikkert og kan kun være en formodning baseret på nogle historiske kendsgerninger.

Jødeforfølgelserne i Østeuropa og Rusland når i midten og slutningen af 1800-tallet et omfang, der medfører, at mange jøder i disse områder emigrerer bl.a. til Palæstina, der på daværende tidspunkt er under tyrkisk herredømme. Forfølgelserne medfører samtidig en national selvbevidsthed hos jøderne, der i 1896 kommer til udtryk i bogen "Jødestaten" (Der Judenstaat) af Theodor Herzl.

Men midt i i 1800-tallet er der flere begivenheder, der bliver skelsættende for eftertiden. I november 1856 udgiver Charles Darwin bogen "Arternes oprindelse", hvori han fremsætter den teori, at alt levende er dannet ved udvikling. Hele verden griber straks teorien og ved Satans forførelse ophøjes den til at være sandhed. Men udviklingslæren er kun en hypotese og den er ikke sand, for Gud alene er skaberen. Og skabelsen er ikke en udviklingsproces, men det skete ganske som det er beskrevet i 1. Mosebog. På seks dage skabte Gud hele den synlige verden, og over alt i Ordet lyder Guds vidnesbyrd: Jeg er skaberværkets ophav; jeg alene er HERREN, der skaber nyt.³

Når Darwins udviklingslære gribes af alle og ophøjes til sandhed, skyldes det ikke, at der er belæg for læren. Det skyldes et helt andet forhold. Fra tidernes morgen frem til 1856 har mennesket bekendt, at Gud er alle tings skaber, og følgelig var Gud også den, som hver enkelt skabning skulle stå til regnskab for med sit liv. Men nu kommer der en anden mulighed. "Videnskaben" siger, at skabelsen ikke har fundet sted, og følgelig er Gud en løgner, som vi ikke skal stå til regnskab for – vi er frie. Med et enkelt slag gør Satan det mest grundlæggende om Gud til en løgn: At Gud ikke er alle tings skaber, for nu gælder udviklingslæren.⁴

---

³ På det seneste har man forsøgt at forene udviklingslæren og skabelsesberetningen. Resultatet er ynkeligt, fordi der ikke er en mellemproportional mellem sandheden og løgneren.

⁴ Satan bedrog menneskene så de troede, at det absolutte ansvar var fjernet fra dem i forhold til retfærdigheden. I stedet blev de Satans slaver under uretfærdigheden.

Og verden jublede: Gud er død. Og på Guds trone sætter man i stedet videnskaben til at forvalte al sandhed, der således bliver et redskab til at forføre alle folkeslagene. Fra at være absolut bliver sandheden relativ. Man siger, at man er kommet ud i lyset og fri af middelalderens mørke, men sandheden er, at mørket aldrig har været tættere.

Denne ændring er den mest afgørende i menneskehedens historie i tiden efter Jesu død og himmelfart. Sammen med fornægtelsen af den skabende Gud bliver hele tilværelsen med alle dens aspekter anderledes. Tiden er ændret, så vi ikke blot lever i de sidste tider men lever i de sidste dage, hvor Satan i sin ultimative kamp vil søge at forføre hele jorden. Og udviklingslæren ser ud til at være det først slag i den krig, hvor det er givet Satan at kæmpe mod de hellige og sejre over dem. Åb.13:7.

En anden skelsættende begivenhed er udgivelsen af "Das Kapital" i 1867 af Karl Marx. Værket er åbenlyst antikristeligt, for Karl Marx forkynder uden omsvøb, at religion er opium for folket. Værkets indhold er grundlæggende et opgør med det kapitalistiske system og en anvisning på, hvordan mennesket i kraft af sig selv kan skabe paradiset på jord (den socialistiske stat eller kommunisme).

Forudsætningen for dette paradiset er påstanden om, at mennesket grundlæggende er godt, og at dets onde og ofte uheldsmæssige opførsel kan føres tilbage til arv og miljø.⁵ Derfor er hypotesen, at hvis mennesket renses for tvangstanker om synd, skyld og dom, og vi i stedet skaber de rigtige fysiske rammer, hvor alle har lige meget eller lige lidt, vil det jordiske paradiset følge af sig selv.

Og mennesket har søgt at realisere paradiset på jord uden Gud. Lad os blot nævne 3 eksempler: Sovjetunionen under Stalin, Kina under Mao og Cambodia under Pol Pot. I de tre riger blev paradiset til ikke mindre end et sandt helvede på jord. Intet sted på jorden eller i tidligere tider har landes egne ledere skabt så megen ondskab og lidelse hos deres egne, som det, vi har været vidne til under kommunismen. Sådan er Satans paradiset og sådan måtte det blive, for Gud lader sig ikke spotte. Men ingen af denne verdens ledere vidner om, at de har set eller ser Guds tegn i historien. Tværtimod synes socialismens grundlæggende tanker at være en integreret og naturlig del af de grupperinger, der i dag styrer verden, bl.a. EU, FN og NATO.⁶

Det er ikke afgørende om midten af 1800-tallet er tidspunktet, hvor Satan blev nedstyrtet. Det afgørende er, at Satan er nedstyrtet, at det er sket før staten Israels dannelse, og at hans harme er stor, fordi han ved, at hans tid er kort.

* * *

Men hvilken betydning har det så, at Satan er nedstyrtet?

---

⁵ Guds vidnesbyrd om, at mennesket i sig selv er en fortabt synder, har hele tiden været socialismens største og egentligste anstødssten og er derfor gjort til løgn. Også her har Satan ført krig mod de hellige og sejret, for Guds vidnesbyrd om mennesket, har selv de liberale politiske partier i dag fornægtet.

⁶ To danske statsministre, Poul Nyrup Rasmussen og Anders Fogh Rasmussen, har begge erklæret, at Grundloven (menneskets tanker) står over religionen (Guds tanker) til trods for, at den danske grundlov i sin oprindelse hviler på Bibelens livssyn og budskab om ret og vrangt.

I himlen er der en jublende glæde, som kommer til udtryk med ordene: "Og jeg hørte en høj røst i Himmelen sige: Fra nu af er frelsen og kraften og Riget vor Guds, og magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore brødres' anklager, som anklagede dem for vor Gud dag og nat."

At Satan er besejret, og at hans adgang til at anklage de hellige for Guds ansigt er endeligt bragt til ophørt, betyder for Guds børn, at adgangen ind for Guds ansigt om muligt er blevet endnu mere fri, for Satan er der ikke mere. Frelsen, kraften og Riget er nu vor Guds, og magten hans salvedes. Derfor lyder det: "Glæd jer derfor, I himle, og I, som bor i dem!"

Men verset slutter ikke her. Det fortsætter: "Ve jorden og havet! Thi Djævelen er kommet ned til jer og hans harme er stor, fordi han ved, at hans tid er kort."

Åb.12:12. Det er den anden følge af, at Satan er nedstyrtet. Hans virkefelt er indskrænket, så han kun kan udøve hele sin magt her på jorden. Som Guds børn er vi altså midt i en kamp, hvor Satan er mere nærværende end nogen sinde, og hvor vi tilsvarende har mere behov for den åbne Himmel. Herren være lovet for sit løfte om, at, som vor dag er, skal vor styrke være.

Spørgsmålet er så, om vi udnytter og forstår, hvad en åben Himmel betyder. Jeg er bange for, at mange ikke har forstået det, og derfor ikke på sand åndelig vis gør brug af det.

Til gengæld synes Djævelen at have forstået det, så han handler derefter, for der synes ikke tidligere at have været så megen åndelig løssluppenhed som i vor tid. Det gælder såkaldte karismatiske bevægelser med mere eller mindre hang til herlighedsteologi. Og det gælder en lang række organisationer, der opstiller strategier og mål for, hvad Guds børn skal gøre, for at Guds kirke kan sejre uden småligt hensyn til, hvad Guds ord lærer om afhængighed og efterfølgelse af Jesus Kristus.

Efter at Satan er nedstyrtet til jorden, beretter Guds ord, at han først angriber kvinden, der fødte drengebarnet, men at hun til gengæld bliver givet den store ørns vinger for at kunne flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor der skal sørges for hende én tid og to tider og en halv tid borte fra slangen. Åb.12:13-14.

Forfølgelsen af jøderne førte fra pogromerne i 1800-tallets Rusland via nazisternes udryddelse af jøder til staten Israels oprettelse i 1948. Guds ord forudsiger med knivskarphed, hvad der skal ske, og beskriver det ganske, som det finder sted. Et enkelt eksempel: Bibelen indeholder mange profetier om, at Herren vil samle Israel fra hele jordens overflade og bringe dem tilbage til det land, som Gud har givet sit folk. Færre er de steder, hvor det beskrives, hvordan det skal ske. Hos Es.60:1-9 beskrives i vers 8 og 9, hvordan jøderne vender hjem: "Hvem flyver mon der som skyer, som duer til dueslag? Det er skibe, der kommer med hast, i spidsen tarsisskibe, for at bringe dine sønner fra det fjerne; - - -" Bemærk, at hverken her eller i Åb.12 tales der om, at de kommer over land. Hvorfor? Fordi Gud vidste, at Israel ville være omgivet af fjender, der ikke ville tillade det. Derfor, og ganske nøje som Ordet forkynder det, er Israel blevet samlet ved, at de vendte hjem med skib eller med fly – også selvom fly var ukendt på det tidspunkt, hvor Herren gav løftet. Gud HERREN alene forudsiger det, der skal ske, og han lader det ske.

Hvor konkret Guds profeti kan være, ser vi igen i Åb.12:15-16, hvor der står, at slangen spyede vand ud af sin mund for at skylle kvinden bort med strømmen fra hendes sted i ørkenen. Men jorden kom kvinden til hjælp; og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspytet af sin mund.

Billedet passer med tiden efter Israels oprettelse, hvor Israels arabiske naboer med store ord taler om at skylle Israel i havet. Og fra billeder og fra TV har vi med egne øjne set ægyptiske kampvogne, der kom som en flod op gennem Sinai ørken og udspyede granater for at udslette Israel og skylle det i havet. Og få dage efter er der nye billeder af de ægyptiske kampvogne, forladte af deres besætninger – opslugt af ørkenen.

Jorden kom i sandhed kvinden til hjælp og opslugte floden.

Hvilket overvældende og trosstyrkende tegn er ikke Israel i dag for dem, som Gud gav øjne at se med. Hele Israels tilblivelse og historie er sket for øjnene af alle folkeslagene, uden at folkene og dets ledere ser det. Verden er i den ondes vold, og i stedet for at tilbede den højeste, fordi løftene til Israel opfyldes, så samles alle folkeslagene i FN for i fællesskab at fordømme Israel, og for ultimativt at føre krig mod Israel for at udslette Guds ejendomsfolk.

* * *

Hvor er vi så tidsmæssigt netop nu? Vi er der, hvor dragen vredes på kvinden, og vender sig mod de andre af hendes slægt for at føre krig mod dem.

Det indebærer to ting: For det første vil Satans vrede mod kvinden fortsætte, og den onde vil ikke lade Israel i fred. Det modsvarer helt forholdene, som de har været de senere år i Mellemøsten. For det andet har Satan vendt sig mod de kristne for at føre krig mod dem. Men ikke mod alle, der kalder sig med Kristi navn. Krigen er alene mod dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd, og de er så få, at Jesus spørger, om han skal finde troen på jord, når han kommer igen.

Lad os slutte med kort at se på, hvordan tilstanden i verden vil være i de sidste dage ifølge Guds ord.

Åb.13:10 lader ane, at der tilsyneladende skal herske ro og orden, men som vi har set tidligere, er det en Satanisk orden, hvor sandheden er erstattet med løgnet. Det er også en tid, hvor alting synes at være registreret i en grad, så kun de, der bærer dyrets mærke, kan købe eller sælge, Åb.13:17. Det billede afspejler den industrialiserede verden, som den er allerede i dag. Og med en gennemført registrering og kontrol, vil magthaverne administrativt og med løgnet til hjælp kunne udelukke og forfølge bestemte grupper i befolkningen, og endda gøre det, så flertallet godkender og billiger det som værende retfærdigt.

Når Jesus taler om forfølgelse i de sidste dage, har vi umiddelbart en forestilling om fysisk forfølgelse og tortur. Sådan er det også for mange af vore trossøskende ud over jorden. Men forfølgelse kan også have en mere snigende karakter. Det er næppe uden grund, at Jesus advarer mod at falde i søvn i forbindelse med hans genkomst. Nu er der næppe stor fare for at falde i søvn, hvis man fysisk bliver tortureret eller dræbt for Jesu navns skyld, så ud over fysisk forfølgelse må forføl-

gelseser altså også have en karakter, der får de troende til at falde i søvn. Denne form for forfølgelse hedder vellevned og overflod, og den kendes især i Vesten. "Min sjæl slå dig til ro, spis, drik og vær glad" siger den rige bonde, og Gud svarer: "Du dåre!" Luk.12:19-20. Og Jesus beretter om en dårlig tjener, der tænker ved sig selv: Min herre lader vente på sig, og så giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre. Den tjeners herre skal komme på en dag, han ikke venter og i en time, han ikke kender, og sønderhugge ham og give ham plads blandt hyklerne; dér skal der være gråd og tænderskæren. Mat.24:48-51.

Det er ikke uden grund, at apostelen Johannes advarer os med ordene: "Elsk Ikke verden, ej heller det, der er i verden! Hvis nogen elsker verden er Faderens kærlighed ikke i ham. Thi alt det, der er i verden, kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods, er ikke af Faderen, men af verden. Og verden forgår med dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid." 1.Joh.2:15-17.

Sammenfattende: Tilstanden i de sidste dage vil for Guds udvalgte være meget forskellig. Nogle vil være fysisk forfulgte, mens andre vil falde i søvn og glide bort fra Kristus på en bølge af velfærd. Andre igen vil blive forfulgt med al løgnens uretfærdighed, så det i verdens øjne får skin af retfærdighed. Og endelig er der forfølgelsen af de hellige, fra dem, som kalder sig kristne, uden at de er det. Jesus beskriver det med ordene: "De skal udelukke jer af synagogerne, ja, den tid skal komme, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved dyrker Gud. Det skal de gøre, fordi de hverken kender Faderen eller mig." Joh.16:2-3.

Hvordan skal det enkelte Guds barn så blive bevaret og nå målet? Svaret er: Hold Guds bud og bevar Jesu vidnesbyrd. Kampen står grundlæggende om Guds ord. Holder du fast ved Guds ord, vil Gud ved Ordet bevare dig for Himmelen. Men fornægter du Ordet, da vinder Satan sin krig mod dig, og du mister din sjæl.

Bliv i Ordet. Bliv i Jesus, da bliver han også i dig. "Om nogen elsker mig," siger Jesus, "vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham." Joh.14:23. Det gælder her i tiden og i alle evigheder.

Livsalige dag, som i håbet vi venter,
da verden er blevet Guds rige til sidst,
da menneskeslægten forløsning har fundet,
og alle bekender, at Herren er Krist,
da døden er dødet og synden forsvundet,
og fuldkommen frelse for evig er vundet.

Natanael Beskow 1886. Chr. Ludwigs 1913.